33

Q. D. T. O. M. A. F. V.

Diſquiſitio Inauguralis Medica,

Cur

EPILEPSIA

hodie inter Nos tàm frequens ſit?

Quam

Juſſu & Decreto

Ampliſſimi atque Gratioſiſſimi

COLLEGII MEDICI

In Inclytâ EBERHARDINA Univerſitate,

Sub Moderamine

MAGNIFICI DN. RECTORIS

DN. ELIÆ RUDOLPHI CAMERARII,

Phil. & Med. D. ac P. P. Ordin. Conſil. & Archiatri Wirtemb. longè Meritiſſimi,

Dn. Patroni, Præceptoris atque Cognati ſui omni obſequij cultu æviternùm devenerandi,

Pro LICENTIA,

Summos in Medicâ Facultate Honores, Inſignia atque Privilegia Doctoralia legitimè ac ſolenniter impetrandi,

Publico ac Solenni ſubmittit Examini,

In Aulâ Novâ,

Ad diem 31. Martij,

JOHANN-JACOBUS Schmidlin / Syndelfingenſis,

Tubingæ,

Excudit GREGORIUS KERNER, 1680.

Nobilitate, Prudentiâ, Virtutum Nitore
& Authoritate Inclytis,

VIRIS

*Ampliſſimis, Conſultiſſimis, Spectatiſſimis,
Graviſſimis,*

DNNN.

PRÆFECTO,
CONSULIBUS,
DICASTIS,

Cæterisque SENATORII ORDINIS,
qui floret in Inclyta Metropoli

STUTGARDIA,

Singulis Membris,

*Dominis ac Patronis
ſuis Summis*

HANC SUAM INAUGURALEM,
In
Devoti animi ſignum,
Studiorum Symbolum,
&
Ulteriorem ſui ſuorumque commendationem,

Dedicatam & conſecratam vult

NN. AA. SS.

Obſtrictiſſimus Cliens

JOH. JACOBUS Schmidlin / A. & R.

Q D B V.

Præloquium.

NOvitate velut cuncti, L. B. hodie pruriunt, ita in Arte Medicâ, quia Divinum Numen tot Nova in Ejus incrementum inſigne, hoc Seculo, per Sagaces, Curioſos, & Sedulos Naturæ Scrutatores detexit, vix quid laudem aut attentionem meretur, quin Novum ſit. Hunc pruritum aliquandò nimium caſtigaturus æternus DEUS & Novos nonnunquam Generi Humano videtur immittere morbos. Eſt autem EPILEPSIA truculentiſſimus, quo vix Ægro, Medico & Adſtantibus horribiliorem videas, Affectus, non quidem inter novos iſtos morbos, veruntamen hodie inter nos, præſertim *in meâ nunc Patriâ*, valdè frequens. Hinc, cùm ex Decreto Gratioſiſſimæ Facultatis Medicæ Inauguralis mihi Diſputatio habenda, *Cur EPILEPSIA hodie inter Nos tàm frequens ſit?* ſcrutari, & Publico Examini proponere placuit. Quod antequam fiat, EPILEPSIAM primùm deſcribam. Ut ergò propoſitum meum ad optatum perducere queam ſcopum, ante omnia Altipotentis auxilium intimis ſuſpiriis invoco, ut Flamine Spiritus S. mihi clementiſſimè adeſſe velit. Fiat!

THESIS I.

NOminum gnarus, gnarus rerum, ait cum *Platone Rolfinc. Meth. Med. Spec. l. 2. ſect. 2. c. 1.* Ut ſubinde cum aliis receptam obſervem methodum, *Nominis* aggredior contemplationem. Derivatur autem *Epilepſia* communiter à Græco ἐπιλαμβάνεσθαι, quod idem ſonat, ac prehendere, ſenſus opprimere, corripere, occupare, &c. uti hoc apud *Lexicographos* ſatis ſuperque videre eſt. *Latini* variis hunc affectum indigitant nominibus; unde *Aliis* dicitur *Morbus Sacer*, vel quòd credebant, illum divinitùs loco pœnæ hominibus immiſſum, vel quòd afficiat partem,

quæ ferè ſacra eſt, digniſſimam, cerebrum nimirum. *Aliis* vocatur *Puerilis*, quòd pueris ob infrà recenſendas cauſas maximè ſit familiaris. *Herculeus*, quòd Hercules eô laboraverit, qui melancholicus fuiſſe creditur; vel quòd difficulter inſtar Herculis fortiſſimi vincatur & ſuperetur. *Hippocrati Magnus l. 6. de morb. vulg. ſect. 6. text. 7. Caducus* à cadendo, quoniam ægri ſubitò in terram prolabuntur. *Comitialis*, quia homines in comitiis plerunque invadere ſolebat, aut, quia ſecundùm *Quosdam* Comitia, cadente in iis Epileptico, diſſolvebantur. *Lunaticus*, non eô ſenſu generali, quô *Calvinus in Lexic. Iur. verb.* Lunaticus, ſed eô, quô *P. Zacchias quæſt. med. Legal. l. 2. tit. 1. quæſt. 14. §. 25.* accipit, hinc Lunaticus, cujus in *ſacris* Matth. 17. ℣. 15. fit mentio, Epilepticus fuiſſe à *Nonnullis* ſtatuitur, vid. *Exc. Bartholin. de morb. bibl. §. 18. & 19. Paracelſus lib. de orig. ex tribus primis ſubſtantiis cap. 6. morbum Vitriolatum & Viridellum* vocat, quòd à Vitriolo ſibi remedium petat. *Honoratus Bouche Morbum Sceleſtum*; *Avicenna Matrem (Ego Novercam) puerorum*; *Sonticum* cum *Plinio Quidam*, licet potiùs generale & multis morbis commune nomen ſit; *Plautus* in *Captivis Inſputatum* nominavit *morbum*; nam ut expuere inter amuleta habitum eſt *Priſcis*, ita inſputare ſaluti putabatur Epilepticis; *Mercurial. l. 1. Prax. c. 21.* Sputationem hanc Veteres adhibuiſſe, ut contagium à ſe averterent, ſcribit. Germanis dicitur die fallende Sucht / Fraiß / ſchwere Noth / ſchwehre Gebrechen / Fallende / ſchwehre oder böſe Kranckheit / der Wehetag / die Gichter; das Elend / apud Saxones; der fallende Siechtag / *Platero*; S. Veltins Kranckheit *Grülingio Med. Pr. l. 1. p. 1. c. 5.* De hiſce prolixiores videri queunt *Senn. l. 1. pr. p. 2. cap. 31. Sebiz. Spec. med. pract. tom. prior. part. 2. ſ. 2. cap. 4. Felix Platerus tom. 1. prax. de funct. læſion. c. 2. & Aliĳ.* Huc referri meretur, quod *Williſius* refert de Quodam *Theologo*, qui Dæmoniacos in novo Teſtamento habitos tantùm Epilepticos fuiſſe conjectat; vid. Idem in *pathol. cerebr. cap. 2.* hinc forſan etiam à nonnullis *Dæmoniacus* morbus vocatur, vid. *Barthol. l. c. & Kozack.* Sed nunc ad πραγματολογίαν properandum.

Th. II.

Eſt autem Paroxyſmus Epilepticus non ipſi ægro ſolùm moleſtiſſimus, ſed & horribile & abominabile adſtantibus ſpectaculum; cadunt enim ægri ſubitò ad terram, totum corpus mirè contorquetur, ſubſilit, movetur huc illuc, manus ac pedes nunc contrahuntur, nunc extenduntur,

duntur, ægri nullibi ab invaſione tuti, capite, brachio, manibus pedibusque terram, parietes, ſtrataque pulſant ac concutiunt, oculos variè movent, torvum vident, dentes conſtringunt, linguam, ſi promineat, mordicùs ſcindunt, clamant, vociferantur, ; nihil ſentiunt, ſpumant; vox ipſis gemitus eſt, ſuſpirium ſonus, reſpiratio ſuffocatio; quidam alvum & veſicam exonerant, ſemen profundunt, ſpontè ſudant, hinc *Aretæus lib. de caus. & ſign. diut. cap. 4. Triſte medius fidius eſt ipſum invaſionis ſpectaculum, turpis & ejus deſinentia cum ſtertore & lotio, & ſpontaneâ ventris ſolutione.* Patheticè deſcribit *Paracelſus d. caducis l. 1. §. 2.* Oriente procelloſâ hâc minoris mundi tempeſtate nebuloſiſſimis obfuſcatur extemplò fumis coruſcans ſenſuum ſerenitas, frigido torpore ſtupet functionum principum alacritas, ignea veluti portenta jaculantur oculi, ſpumeſcentibus humida labra perfunduntur pluviis, tandemq; miſerabili ventorum injuriâ omnia œconomiæ microcoſmicæ membra horribiliter turgentia intremiſcunt, totus denique vitæ humanæ Rector ſ. Archæus ingenti ac penè incredibili adverſus infenſiſſimos hoſce fumos irâ accenſus confuſiſſimum ubique explicat furorem.

Th. III.

Hinc fluit *Definitio*: Quòd ſit motus convulſivus totius corporis, cum detentione principum functionum, ſenſuumque cùm internorum tùm externorum, ab inſigni nervoſi generis irritatione.

Th. IV.

Symptomatum claſsi me Epilepſiam inſerere, & hinc *Illorum*, qui ſubſtantiam faciunt, caſtra deſerere, hîc ſtatim patet. *Genus* poſui *motum convulſivum totius corporis*, quô à convulſione ſolâ diſtinguo. Cùm autem tot occurrant in hoc affectu actiones læſæ, cui primum tribuere locum velint, dubii & diſcordes ſunt *Artis Noſtræ Proceres*, ut non malè omnium actionum permiſtionem hîc eſſe dicat *Monavius Lanc. Satur. rer. Medicar. miſcell. 3. ſegmin. 32.* Ceſſationem, ablationem functionum animalium *Quidam* dicunt, *Alij* tamen functionum principum ſenſuumque omnium detentionem motui convulſivo præponunt. *Trallianus lib. 1. cap. 15.* dicit: *Capitis vitium eſt, ubi ſensûs motûsque origo habetur; quòd autem capitis morbus ſit, teſtatur hoc, quod per acceſſiones ægris contingit, neque enim audire aut videre aut intelligere prorsùs aut meminiſſe alicujus poſſunt, ſed omni deſtituti ſenſu jacent, mortuis non diſſimiles*; quod de Epilepſiâ perfectæ nomine indigitari ſolitâ verum eſt.

Ego ſubjunxi hanc, cùm ille motus totius corporis, & hinc etiam cerebri cum ſuis partibus ac nervoſi reliqui generis ad liberandum ſe ab illo hoſte inſtitutus detentionem dictam inducat, adeoque hæc effectus motûs ſit. Ille apud *Celſum l. 3. c. 23.* concidens absque diſtenſione, ſi Epilepticus fuit, convulſivè movebatur.

Th. V.

Quærat autem hîc aliquis, quî motus hic fieri poſſit, cùm ſenſus tactûs perierit, atque ſic Natura contractionem moliri nequeat, ut excutiat rem noxiam, neque ratio hunc imperet, ceſſante appetitu cum imaginatione? *Willis. in pathol. cerebr. c. 2. p. m. 16. & ſeqq.* meningum ſpasmodicam irritationem rejiciens, Paroxyſmum epilepticum à ſpirituum animalium, cerebri incolarum, (qui *Ipſi* ſunt primum & immediatum hujus morbi ſubjectum) ſubitâ quâdam rarefactione & exploſione concitari, hinc cerebrum inflari, adeoque inſenſile reddi, ſimulque nervos appenſos in convulſiones agi putat; unde copula heterogenea & exploſiva, particulis nitroſulphureis conſtans, ſpirituum animalium particulis ſpirituoſalinis accreſcens, ab iisque ob plenitudinem aut irritationem denuò eliſa & exploſa ſymptomata convulſiva producit ſecundùm *eundem loc. cit.* *Carolus Piſo* ſoli cauſæ morbificæ propriâ vi hunc effectum dare valenti adſcribit. *Platerus* effuſis ſ. profuſis à cerebro ſpiritibus animalibus in nervos cerebro continuatos adſcribit, unde tunc ſenſus internos vel omnes, vel aliquos, prout major vel minor illorum cerebrum derelinquit copia, ceſſare putat; movendi vero vim minimè aboleri, cùm Spiritus illi adhuc in nervis perſiſtant. *Ego*, ſi omnes in exterioribus ac interioribus læduntur ſenſus, in motum actas à ſpiritibus animalibus p. n. partes eundem pro viribus continuare ad propellendum adverſarium, quem nimis primò ſentiebant, dicerem: Si aliqualis adſit ſenſus, non quoad actum reflexum adeſſe haud inconcinnè *Quidam* dicunt. Senſatio ſ. perceptio interior quin quosdam adhuc exerat actus, exterioribus ſpeciebus eò pertrahere non valentibus, quid eſt, quod prohibeat?

Th. VI.

Addidi: *Totius corporis.* Hoc enim adæquatum Epilepſiæ *Subjectum* cum muſculis ſuis eſt, quod ſecundùm omnes partes variè convellitur, & miris movendi modis agitatur. Dum autem tumultus ac turbæ tales, pòſt deſcribendæ, in toto inſtituuntur corpore, non ſolùm immune non eſt, ſed & multum in hoc negotio ac turbine verſatur aut

deti-

detinetur Cerebrum, Director dicendus inordinatè turbatur; hinc principes illæ functiones, ſenſus interni & externi cur detineantur, in aprico eſt. *Williſius* Spiritus animales peccantes, depravatos & inſtar pulveris pyrii exploſos accuſat; at de his mox. Verùm ad dictum motum ſolidæ concurrunt partes, muſculi, horumque potiſſimùm tendines ac fibræ, non quidem inſtar funis tractæ, non repletæ, non inanitæ, ſed, ut patebit, ob irritationem tàm variè & tantùm non inexplicabili modo contractæ & relaxatæ variè motæ. *Quærenti*, an ſolus homo epilepſiâ laboret? *Reſpondeo* negando, cùm per Experientiam manifeſtum ſit, coturnices, alaudam, accipitres & graculos, picas & perdices, capras & oves, capos, canes, feles, porcos, ſciuros, equos, pſittacos, ſimias, & præſertim ſalaces paſſeres haud immunes eſſe ab hoc malo, ut hiſtoriæ hinc inde apud varios Authores abundè ſatis teſtantur. Hisce autem miſſis, de Subjecto humano mihi res eſt.

Th. VII.

Inſignem nervoſi generis irritationem pro *causâ* pono. *Galenus l. 3. de loc. aff. c. 5. & 7. ſect. 2. aph. 24. & aliis locis* ſtatuit, apoplexiam & epilepſiam eſſe quodammodo affines affectus, cùm & eundem locum affectum & eundem humorem habeant mali cauſam; *Hôc differunt*, inquit, *quòd apoplexia* fiat *propter virtutis ad nervos affluentis plenam conſummatamque privationem: epilepſia ob motum vitioſum & perverſum; quin etiam utrobiq; eſt humor frigidus & craſſus. Sylv. l. 2. prax. c. 20. §. 56.* latentem eſſe veram epilepſiæ cauſam dicit; & *Crato* unicè in votis habuit, ut ante vitæ ſuæ exitum DEUS ipſi revelaret veram & genuinam epilepſiæ cauſam & curationem. Ethnici varios confinxêre *Deos*, Authores hujus mali, peccata hominum punientes, inter diverſas ſpecies cujusvis ſingularem DEUM cauſam dicentes; Quæ cum vehementi membrorum diſtorſione & fæcum alvinarum ac urinæ excretione contingebat, pœnam ab *Hecade Enodiâ*; quæ cum ſtentoreâ voce & maximis in latere dextro convulſionibus, caſtigationem à Dea *Cybele*; quæ cum voce clarâ, forti, & manuum aut pedum fluctatione ſeu volatu, præcipitationem ab *Apolline Nonio*; quæ cum clamore inſtar hinnientium equorum ac fero & perverſo vultu, caſtigationem *Neptuni*; cum timore & terrore, præſertim noctu, & fugâ, iratam abreptionem ab *Hecate*; cum calcitratione manuum & pedum, & magnâ circà os ſpumâ, magnum à *Marte* infortunium dicebant. *Præcitatus tamen Sylv. ſeq. §. 73.* ſpiritibus animalibus malè diſpoſitis & vitioſis adſcribit, quam malam diſpoſi-

ſpoſitionem nec in copiâ, nec puritate, nec mobilitate, verùm in læsâ continuitate & conturbatione conſiſtere ſtatuit; §. *80. & 83.* adeò, ut proxima læſarum primariò in epilepſiâ functionum cauſa ſit animalium ſpirituum à ſenſoriis averſio, ſ. amandationis naturalis ad ipſa defectus atque ad motûs organa interruptus, inordinatus, conturbatusque ac vehemens motus. Spiritus, cerebri incolas ad explodendum diſpoſitos, ibidemque exploſos, caducum omnem inferre prolixè probare tentat *Willis. pathol. cerebr. c. 3. p. m. 16. & ſeqq.* quam etiam fovet ſententiam *Georg. Kovacs Tatai in Hercul. verè cognito p. 10. 11.* Vid. *Amman. Paranes. p. 212.*

Th. VIII.

Ego nervoſum genus inſigniter irritatum accuſo. Nervoſum genus, ſpiritibus nimirum animalibus & Directore nervoſo inſtructum; nam maxima hîc familiaritas, mutuus perpetuus hîc reſpectus, arctum ſemper vinculum inter Directorem ſive Præſidem, ut *Excell. Dn. D. Wepfer, Conſiliarius & Archiater Wirtemb. Proto-Phyſicus Reip. Scaphus. Celeberrimus, Patronus meus Inſignis, in hiſtor. cicut. aquat.* vocat, Spiritus animales & inſtrumenta quocunque modo iſtis negotiis inſervientia, ut niſi mente ſeparare, aut ad minimum ſeparata in debitâ ſuâ detinere quidditate ac functione non liceat Medico aut Phyſico activo. *Quænam* autem *pars* ſit corporis, quæ afficiatur tali modo, ut irritetur genus nervoſum, ſciſcitanti, *membranam nerveam* eſſe repono. Hâc igitur laceſſitâ nimium in quacunque corporis parte, in ſubſidium vocatus Præſes ille ſ. Director, ſatellitibus ſuis ſpiritibus quidem inſtructus, plures imò omnes in toto corpore copias ſuſcitat, armat & hoſtem motu illo ejicere conatur, ſive Director ille cieatur primò à nervorum principio, ſive primò à quacunq; aliâ parte membranoſâ potiſſimùm affectâ, quem motum perverſum, mirum ac vertumnoſum fibræ perficiunt. Non cor, non cerebrum, non *Carteſianam* glandulam, non *Helmontianam* tenuem ventriculi membranam, non foveam ſepti lucidi *Digbœanam*, principale aut univerſale ſubjectum eſſe ex his patet. An *naturalis*, ut loquuntur, *Facultas*, an *animalis*, an utraque, & quæ primò afficiatur, prolixè *Præſides Medicinæ* diſceptant. *Ego*, in terminis ſi non luditur, facilè ex dictis rem decidi poſſe autumo.

Th. IX.

Cauſa autem *irritans* quæ ſit, non una *omnium* mens eſt. Secundùm *Nicol. Piſonem de morb. cognoſc. & curand. lib. 1. p. 65.* ex

ſenten-

ſententia *Veterum* humor craſſus, lentus & ferè ſemper frigidus epilepſiam procreat, isque vel pituitoſus vel melancholicus, raro ſanguineus, rariſſimè aut nunquam bilioſus, quem humorem craſſum non adeò multum eſſe oportere dicunt, ut penitùs obſtruat, vimque ipſius cerebri exuperet, alioqui non epilepſiam, ſed apoplexiam pareret, verùm quantitate mediocrem, ut ad ejus depulſionem, quam Natura totius corporis concuſſu molitur, cerebro vires adhuc ſuppetant; ſimilem obſtructionem flatus ac ſpiritus craſſos efficere poſſe. Spiritus nimium agiles ſunt *Qui* incuſent; *Pelops, Hippocrates* & *Ariſtoteles* flatus, ſpiritus huc duxerunt, quorum Quidam aſſeclæ inſtar terræ motûs fieri epilepſiam ſtatuunt. *Sylvius l. c.* cauſam animales ſpiritus ad paroxyſmum producendum diſponentem eſſe ſpiritum acidum volatilem, quâcunque demùm in parte generatum coacervatumque, atque inde ad cerebrum delatum, ſpiritibus animalibus junctum, ipſos divellentem, impetuosè commoventem, ac proinde à blando, continuo, ordinato, & voluntatis imperio ſubjecto motu ad interruptum, inordinatum, conturbatum, impetuoſum & violentem deducentem ſuſpicatur §. *92. p. 426. Quercet. tetrad. aff. cap. c. 11.* ſcribit, nullum ex vaporibus Epilepſiam producere poſſe, niſi ſit naturæ vitriolicæ. *Paracelſus* morbum hunc interdum Mercurialem, interdum Salinum, interdum Sulphureum vocat. *Petrus Severinus* vitriolum Mercuriale mali hujus radicem ſtatuit; *Barbette* lympham acrem, *Deckers* acido auſteram nervos vellicantem. *Osw. Croll. in Baſil. Chym. p. 116.* Epilepſiæ generationem cum Tartari vitriolati præparatione comparat, dicens: *In hâc mutuâ efferveſcentiâ ex conjunctione duorum ignium obſervatur epilepſiæ generatio, quando videlicet ſpiritus vitæ in microcoſmo ab heterogeneis concitatus ſimili modo ebullit.* Acidos, auſteros, ponticos, volatiles & acres *Alij*; *Alij* aluminoſos, acido-ſalſos volatiles, armoniacoſos humores; flatus tales *Alij*. *Iorebnius in prax. chymiatr. ſect. 1. cap. 5.* Mercurium vitriolatis vaporibus imprægnatum & cum ſpiritu ſublimatum; *Scharffius* cum quibusdam *de venen. p. 172.* particulas ſpirituoſo-ſalinas & nitro-ſulphureas accuſat; *Alij* ſulphureum anodynum ſomniferum addunt. Mercurialem morbum, quia cerebri Rectorem Mercurium pro cauſa habeat, vocant *Alij*; Mercurium cremoſum inſitâ vi in rabiem ſuſcitatum, caducum, cujus cum fulgure eadem ſit generatio & conditio, excitare ſtatuunt *Plures*. Ventoſam materiam

tetrâ & infeſtâ qualitate infectam *Alexander Camerarius, Magnif. Dn. Præſidis Pro-Avus Diſp. de Epilepſia th. 8* pro cauſa ponit. Quicquid ſit; tenuem tamen illam materiam monſtrat quotidiana experientia, cùm compertum ſit, quosdam à vaporibus pravis epilepſiâ correptos eſſe; ſic ex ſuffitu ſuccini, galbini, ſtyracis, &c. Authores notârunt; ſic ex Mercurii ſublimati, aquæ fortis vapore & odore *Sennertus Aliique* natam Epilepſiam obſervârunt. Tenuis ſcil. talis materia ſpiculis ſuis, ſ. mediante ſanguine membranoſas partes, ſive mox membranam narium aut alias pungit.

Th. X.

Adverſum quodcunque lædere, vellicare, & laceſſere ad iſtum motum valet, potiſſimùm *acria*, rodentia, vellicantia, acrimonia ſive ſit bilioſa, ſive acida; ſpicula ſive ſcindant, ſive pungant, ſive lacerent, ſive quocunque modo ſylveſtria illa agant. In *occultâ qualitate* illam quærere *ſagaces* hodierni cauſarum Scrutatores vetant. Acrimoniam tamen non omnem, etiam intenſam, ita laceſſere, ut animales ſpiritus Directore ſuo inſtructi advocandi ſint, ut totum ita quaſſent pro eliminando hoſte corpus, inter plura alia, ſequentia pauca *Experimenta* (de quorum veritate fidem do *Magnif. Dn. Præſidis, Patroni mei Maximi*) docere mihi videntur. Abſceſſus cerebri per nares ſoluti pus fundentes acrimoniâ nares & vicinas partes cum maximo dolore rodentes membranas cerebri dubio procul etiam attigerunt, ſed haud raro absque epilepſiâ. In oculum inflammatum aqua fortis loco ophthalmicæ ex errore infuſa dolorem octiduanum ad deſperationem usque vehementiſſimum, ſed absque epilepſiâ induxit. Irritantur vehementer inteſtina & ventriculus à ſpiculis in cholerâ, at diverſo utrobique modo, ſæpiſſimè absque Epilepſiâ. Ejiciuntur per ſuperius, per inferius guttur haud raro humores metalla rodentes, in corpore absq; Epilepſiâ verſati Cancer variarum partium, morbus Gallicus, Spina ventoſa quascunque etiam nervoſiſſimas obſidens partes rariſſimè epilepſiam inducit. Acria è triplici ſalium genere varia, intenſa, volatilia, fixa infuſa vulneribus aut ulceribus tumultum hunc non excitant; Aqua fortis peritiorum hodie Chirurgorum anchora in ſinuoſis fiſtulis profundioribus convulſivo iſto motu non agitat corpus. Arſenicum & Mercurius Sublimatus aſſumpta non ſemper epilepſiam excitant, quod & miratur *Excell. Dn. D. Wepferus in hiſtor. cit. cap. 21.* Ipſe

mihi

mihi reſpondeo, requiri & receptivitatem patientis, potiſſimùm hoc in negotio membranam non munitam, nervum denudatum, multum referre, quî humor oblinens nervos & membranas plerunque mucoſus ſe habeat. At & ipſe repono, nervos nudos tangentia (pungentia non dico) varia aliàs acria, imò inter venena ab *Authoribus* recenſita, epilepſiam non ſemper excitare; ſi munitæ muco aut quomodocunq; eſſent, membranæ ab acribus continuum ſolventibus tàm intolerabiles diuturni ſæpè, ſed absque Epilepſiâ, non poſſent oriri dolores. Injectus per ſiphonem quocunque Chirurgi ſive errore ſive vitio ſive bonâ intentione in veſicam à calculo agitato & vehementioribus diureticis muco privatam Liquor ſubacidus Corallor. M. enormiſſimos inenarrabiles dolores, non tamen Epilepſiam, excitavit. Ventriculum quà ſingulas membranas roſum, ulceratum, imò perforatum à nimio Spiritûs Vitrioli uſu ſectio cadaveris nunquam Epileptici monſtravit. Plures in variis partibus dolorum ferociſſimorum ſpecies absque noſtro malo membranam tangere cauſam ibi, ubi ſenſilis eſt, docent; In ſuprà adductis morbis, ubi tota maſſa ſanguinea acribus ſcatet particulis, cur non & nervorum ac membranarum intimæ communicarentur ſubſtantiæ, quod & dolores probant. Annon ſecretio ſapidorum, quod Hippocrates innuit, (Sulphureæ enim partes mitigantes ſibi ſolis relictæ, ſicut variam corporis invaletudinem, ita & Salinæ nimium ſeparatæ varios aff ctus p. n. inducunt,) annon efferveſcentia hoſtilis p. n., annon tertium exinde reſultans in iſtas usque agens turbas hîc aliquid addat, penſitatu dignum. Interim tale quid vehementer acre, pungens, quod ita laceſſat, ut in ſubſidium vocentur Spiritus animales à ſuo directi Præſide, & totum hoc modo concutiatur corpus, in membranam facilè lædi aptam, non aſſuetam, non probè munitam, valdè ſenſilem agens, pro causâ iſtâ irritante pono.

Th. XI.

Cauſæ ad generationem talium irritantium quocunque modo concurrentes ſunt *Res* vel *naturales* vel *non naturales*, vel *præternaturales*. Inter *Naturales* primum locum obtinet Ἰδιοσυγκρασία ſ. *diſpoſitio nativa* nervoſi generis huic malo cudendo aptior, nonnunquam *hæreditaria*, quæ ad affectûs hujus fomitem eò faciliùs recipiendum facit. Non tamen ſemper neceſſarium, ut filii epilepticorum etiam fiant tales, etiamſi diſpoſiti ſint, & ſeminalem characterem acceperint; diu enim ſub ci-

neribus ſcintilla occultari poteſt, hinc filius malum à ſe avertere & fomitem in ſuum filium promovere poteſt, ita ut ab avo nepos inficiatur, fomes aut character ſ. hæreat in minerâ, ſive in partibus; imò in tertiam usque & ulteriorem regenerationem propagari per Spiritus radicales charagma illud retinentes docet *Wirdig. Nov. Medic. Spir. l. 2. c. 4. §. 20.* Fomes enim ſ. character idealis ille ut maturetur, quod demùm fit, cùm à detinentibus & vincientibus liberatur, neceſſe eſt. *Aſtra* ad hunc morbum quid facere, ipſa per paroxyſmorum revolutionem docet Experientia. In genere quidem Aſtrologiam Medicis neceſſariam eſſe *Iohannes de Carmona Medicus ac Philoſophus Hiſpalenſis in ſingulari tractatu* inficiatur, & cum eo *Alij Plures.* De viribus Aſtrorum in ſublunaria vid. *Didacum Prittum Peluſienſem*, vel potiùs *Placidum de Titis Peruſinum in Phyſic-Mathematica.* Portendere hoc malum Lunam in ortu, & ſigno Geminorum cum Aldobaran, de natura Saturni & ☿rij, *cent. 1. genitur. 13.* partum in Eclipſis lunaris medio cum aliis aſpectibus *genitur. 99.* & 100. plurimas ſe habere Genituras Epilepticorum in quibus ea præcipuè reſpondeant, quæ *Ptolemæus* de iisdem obſervârit, ſcribit *Dn. Camerarius, Magnif. Dn. Præſidis Avus, Hor. Natal.* in quarum *Cent. 2.* Vid. & *genit. 4. 10. 41.* ac *Memorab. Medic. Ejusd. Cent. 2. partic. 38. Cent. 6. partic. 55. 58.* Item *Iunctin. in Specul. Aſtrol. Origan. Cent. 1. p. 3. c. 13. Abd. Trew, Carrichter. & Alios.* Potiſſimùm, qui Epileptico miaſmati faveant Aſpectus, in ſpecie explicat *Rolfinc. Meth. Medic. ſpecial. Comment. l. 2. ſ. 3. c. 47.* Imprimis verò illa ab Ægyptiis Mundi Mater vocata à Sole gravida facta Luna multùm hîc valet. Vid. *Goclen. pro Aſtromantia, p. 30. Kircheri Itinerar. Ecſtatic. & Magin. de legit. Aſtrol. in Med. Vs. c. 28.* *Ætas* etiam una præ alterâ ad hunc affectum inclinat; ſic puerilis (unde morbus infantilis, fulgor puerilis *Hippocrati* dicitur) præſertim dentitionis tempore ad hunc morbum ſatis prona; dum enim maſſa ſanguinea tota quaſi criticè movetur, & gingivæ perforantur in perruptione dentium, dolor adeſt intenſiſſimus, membranæ iſtæ valdè ſenſiles ab acutis dentibus punguntur, ſpirituum animalium ad hoſtis propulſionem opem implorant, quò lactis in ventriculo corruptio, & nonnunquam vermes multum faciunt. Ex inſigni plethorâ à copioſo lacte, quo nutrix ſupra modum abundabat, copioſiſſimè ſucto puerum undecim ſeptimanarum incidiſſe in Epilepſiam notavit *Timæus l. 5. obs. 8.* hinc monet *Idem*, ut caveant nutrices, ne pleniore

niore victu tenella infantum corpora onerent, cùm infantes ſucci pleni facilè Epilepſiam incurrant, quod olim jam obſervavit *Ariſtot.* cujus *l.7. hiſt. animal. c. 12.* hæc ſunt verba: Solent pueri plurimi convulſione excipi, & præcipuè corpulentiores, & lacte veſcentes copioſiore craſſioreque, & nutricem lactentes plenam & corpulentam. *Faſcinum* cum accuſatur, ſæpiùs ſolus terror aut timor trucis deformis vetulæ humores agitans alterans cauſa eſt. Juvenilis etiam ad inſultus epilepticos diſpoſita eſt, *ſec. 3. aph. 29.* quod tamen *Galenus* non tàm ex ætatis naturâ, quàm ex intemperantiâ fieri rectè docet. *Sexûs* ratione virgines & mulieres epilepſiæ minùs ſunt obnoxiæ, dum ſingulis menſibus debitè repurgantur; contra, ſin ſecùs. Melancholicum *Temperamentum* huc conferre teſtis eſt *Galenus 3. de loc. aff. c. 7.* inquiens: *Melancholici magnâ ex parte comitiali morbo afficiuntur, & contrà morbo comitiali laborantes efficiuntur melancholici.* Hi enim prompti ſunt in hunc affectum propter acredinem ſanguinis; hinc quoque Hercules epilepſiâ laborâſſe creditur ab Ariſtotele, quòd Melancholicus fuerit. Omnes *humores* ſive *naturales*, inter quos liquor nervinus potiſſimùm, degenerantes, ſive *præter naturales*, ad affectum hunc producendum ſuum conferre poſſunt ſymbolum, qui tamen non tàm conſiderandi quoad molem & quantitatem, quàm quoad particulas acidas, acres, ſpicula varia dictô ante modô agentia.

Th. XII.

In *Non naturalium* claſſe occurrit *Aër* variè impurus, aliquando & contagioſus, qui non per poros modò, ac cum cibis, ſed potiſſimùm in pulmonibus ſanguini mixtus variè hunc format, movet, imò & nervis allidens ac membranis, diverſimodè afficit. *Vernum* tempus feraciſſimum hujus morbi ipſe *Cous* pronunciavit *3. aph. 20.* hoc enim utut aliàs ſaluberrimum, tamen maximè lethiferum, dum collectas fuligines, reſeratis iterum poris, commovere & expellere Natura conatur, quæ ſi deficit, fuligines acres per hyemem copioſè collectas & in vere motas relinquit in corpore, quæ pungunt membranas, & in iſtas anguſtias detrudunt; non raro quale corpus invenit ver, ita ſuâ agitatione judicat. Reliqua tamen anni tempora excludi nequeunt. Diuturna mora *ſub radiis Solaribus* ab *Hipp. de morb. ſacr.* incuſatur. *Inedia* cauſa ſæpè fit. *Cibus* & *Potus* multis modis hunc affectum producere valent, tùm quantitate, cùm qualitate & utendi modo peccantes. Sic ex eſu

fructuum horariorum & lactis nimiâ ingurgitatione puellam epilepſiâ correptam fuiſſe refert *Franc. Hildesheimius Spicil. 7.* ex eſu coturnicum, turdorum, oſtrearum & cochlearum æger apud *Rolfinc. in Conſil. med. Conſult. 12.* malum hoc contraxit. Cibi etiam nonnulli peculiari vi epilepſiam excitare creduntur; ſic petroſelinum & apium accuſantur, quæ tamen liberat *Camerar. memorab. med. Cent. 16. part. 21. & ſeq.* Cerebrum paſſeris, lentes accuſat, an meritò? *Iulius Alexandrinus*, fungi, tubera, anguillæ, ut de Studioſo quodam refert *Bened. Victorius*, carnes hœdorum, hepar caprinum, & alia ſuſpecta habentur. Coturnices an convulſiones pariant? Vid. *Camerar. l. c. part. 16. & ſeq.* Inter alia autem multum etiam conferunt dulcia & ſaccharata, hinc non ſemper medicamentis infantibus propinandis ſunt addenda, ut plerique faciunt. *Ingluvies, frequens crapula*, frequentior, quàm vulgò creditur, cauſa eſt. *Vinum generoſum* & minùs dilutum fomitem huic malo ſubminiſtrat. Ex pulte avenaceâ & ſuperbibitâ cereviſia, comeſtis etiam tribus ovis & lacte ſuperbibitô caducum contraxit æger apud *W. Gabelchov. Cent. 4. obs. 58.* Medicamenta repellentia in podagrâ induxerunt Epilepſiam apud *Welſchium obs. medic. Phys. Hecatoſt. 2. obs. 11.* Motus corporis vehementior variè confundit humores & totam maſſam ſanguineam. Ab alapâ ortam deſcribit *Langius tom. 1. Epiſt. 10.* Torpidum corporis *otium* nonnunquam & cauſam hîc colligit. *Somnus* & *vigiliæ* excedentes mali hujus fabri fiunt variis modis. Dormientem epilepſiam per partum nonnunquam expergiſci dicit *Grembs arb. integr. & ruinos. hom. l. 2. c. 1. §. 10. n. 25.* *Excreta* & *Retenta* mediocritatis leges excedentia quid non conferre poſſunt? Vel enim propter nimiam excretionem ſ. ſanguinis ſ. aliorum humorum mitigantium acres acidæ vellicantes particulæ relinquuntur, blandioribus evacuatis; à V. S. eo die, quo Eclipſis Solis in Ariete erat, inſtitutâ, epilepſiam in juvene, aliàs huic malo non obnoxio, excitatam fuiſſe teſtatur *Mœbius Inſt. p. 263.* à V. S. in corpore cacochymico ſine præviâ purgatione inſtitutâ *Hildanus c. 4. obs. chir. c. 22.* ex eſulâ hypercatharſin ac caducum notavit *Salmuth Cent. 1. obs. 40.* ex immoderatâ Venere *Rolfinc. l. c.* ex impuro coitu viri alicujus cum fœminâ puerperâ in ſecundâ puerperii ſeptimanâ, mulier mirabili epilepſiâ correpta fuit, notante *Gabelchov. Cent. 2. obs. 45.* Venus intempeſtiva, meditationes nimiæ haud rarò caducum inducunt. Vel propter diuturnam retentio-

nem

nem fit depravatio humorum, qui ad membranas allidentes epilepſiam producunt. *Animi affectus* plurimùm valent in hoc affectu producendo; præſertim verò Terrorem portentoſum hoc morbi genus, ut cum *Excell. Dn. D. Mezg. Patrono atque Præceptore meo æviternùm colendiſſimo*, *ex Diſp. 3. de circ. ſang.* loquar, excitare poſſe, exemplum *Fr. de le Boë Sylvii l. c. §. 62.* ſatis abundè teſtatur, ubi mulier peſtis tempore vehementi metu & perturbatione perculſa, & ad minimum tumultum atque hinc ortum terrorem toties novum paroxyſmum mox paſſa eſt; rationem in ſeqq. cenſet Idem, quòd ſpiritus animales, qui ad ſenſus externos & internos, ut & animi corporisque motus neceſſariò concurrunt, interrupto & inordinato motu agitentur. Et quidem Terror à diverſiſſimis ſpeciebus viſui auditui objectis ſubitis, inopinatis vehementibus, horribilibus inductis malum hoc gignere ſolet, teſtibus *Gabelchov. Cent. 4. obs. 24. & 59. Amato Luſit. Ioh. Bapt. Montano, Schenckio & Aliis*; quæ cauſa non rarò priori cauſarum ordini inſeri poſtulat. Ipſe tamen *Gabelchoverus* etiam obſervavit terrorem epilepſiam curâſſe, *Cent. cit. obs. 23.* & in *Schol.* Ex viſo caſu Epileptici *Chriſt. à Vega l. 3. de art. Med. c. 12.* ex detruncationis capitis aſpectu *Weinrich. de monſtris c. 15.* Ex perfuſione aquæ inopinatâ deſcribit ortam *Höchſtett. part. 2. obs. decad. 4. Schol. ad cas. 8.* quæ cauſa ex irâ Epilepticum factum liberavit, teſte *Gabelch. l. c.* Ira, timor, mœror, ſollicitudo, dolor, quantum hîc valeant, experientia quotidiana & Medicorum loquuntur obſervationes. Vid. *Authores.*

Th. XIII.

Res p. n. variæ in excitando morbo Epileptico potentiſſimam obtinent vim, ut ſunt febres quædam ardentes; id quod fit, quando ſylveſtre, volatile, acidum, rodens, realgaricum iſtud venenum membranas nerveas ita vellicat, ut auxiliatrices advocare ſæpiùs dictas neceſſe habeant copias; vid. *Excell. D. Scretain tract. Germ.* von der allgemeinen anſteckenden Lagerſucht. Inſuper dentitio, variolæ, morbilli, potiſſimùm ante eruptionem, hunc morbum, teſte experientiâ, ſæpiſſimè producunt, vulnera capitis, abſceſſus, ſanguis extravaſatus in cerebro, percuſſio oculi, temporum, cephalæa, vertigo, araneæ & equi morſus, morbi ventriculi, lienis, epatis, uteri, ſpaſmotromum hyſtericum vocat *Ballonius*, ulcuſcula capitis, pedum, ſcabies retropulſa, colica, vermes, menſes obſtructi, & alia affectûs hujus

creber-

creberrimè ſunt ſuſcitabula ; exempla vid. apud *Salmuth Zacut. Fernel.* & *Alios.* Adſtrictioni alvi & vermibus non rarò debentur inſultus Epileptici.

Th. XIV.

Differentias ſi conſideramus, Alia Epilepſia dicitur *perfecta* & *univerſalis*, ſupra deſcripta, Alia *imperfecta* & *particularis*, quæ ſolùm unam aliamve partem ſpaſmodicè motam leviùs aliquando, aliquando graviùs affligit. Alia *fortis* ſ. *vehemens*, alia *debilis*, quando paroxyſmi cum vel ſine caſu, cum vel ſine gravioribus ſymptomatibus, poſtmodùm deſcribendis, invadunt. Alia fit vel *ante* vel *poſt pubertatem* ; alia *fœminas*, alia *mares* tenet. Alia *comatodes* (quam *Avicenna* Epilepſiam ſine ſpaſmo ſenſato vocat, de quâ *Guaſtavinius l. 2. ſelect. 29*) eſt, Alia non. Alia eſt *Epidemica*, alia *Sporadica*. Alia *hæreditaria*, alia *acquiſita*. Alia à cauſa *internâ*, alia ab *externâ* ; ex. gr. gravi animi affectu, ut irâ vel metu inſigni, terrore, & quidem inopinatò excitato ; aliquando fit ab utraque, unde in diſpoſitis ad epilepſiam ſæpè minimus tantùm & inopinatus ſtrepitus metum vel terrorem adferens paroxyſmum excitat. Alia *recens*, alia *inveterata* ; Alia *radicata*, alia *mobilior* eſt. Alia *inordinata*, cujus inſultus ſunt vagi & incerti, alia *ordinata*, quæ certos periodos obſervat. *Idiopathicam* & *devteropathicam* communi modo non dicendam cenſeo. *Illam*, ſi quis dicet, cùm irritans cerebri tangit membranas, *hanc* cùm aliam quandam partem, ſtare forſan poterit. Cum ſanguine quin talia miaſmata cerebro communicentur etiam ab aliis partibus, nullus, ſed an in omni Epilepſiâ à partis hujus vel illius culpâ orta tali vehiculo adduci opus ſit, aut ſoleat, valdè dubito. Pro ratione complexionis *varia* eſt, prout nimirum iſta vel eſt ♄*nina*, vel ♃*lis*, ♂*tialis*, ☉*aris*, ♀*rea*, ☿*rialis*, ☽*tica*.

Th. XV.

Signa imminentem prædicentia Epilepſiam ſunt, *ſi calor ſumma deſeruit, & incertum lumen, nervorumque trepidatio eſt, ſi memoria ſublæditur, caputque verſatur, ſplendores inſtar iridis oculis obverſantur, odorem fœdum ſentiunt, aures ſonant, bilis præter rationem accenditur ; Capitis dolor & gravitas, pallor faciei, inordinatus linguæ motus, triſtitia quædam percipitur*, ſunt verba *Senn. l. 1. p. 2. c. 31.* quibus addit *Sylv. l. c. §. 49. Quoties ab ipſo ventre infimo elevantur halitus Epileptici, accidit quibusdam, ut ante paroxyſmum ſentiant in abdomine*

agita-

agitationem & moleſtiam non ſatis explicabilem ; quam ferè comitatur aut mox excipit jam enarrata capitis gravitas & moleſtia itidem non ſatis explicabilis. Miſeri ægri Aſtromantæ ſæpè præter voluntatem fiunt, & motus ☽næ indicant.

Th. XVI.

Præſentis paroxyſmi ſigna adſtantibus abominabile & horribiliſſimum præbent ſpectaculum, uti in Th. 2. ſatis ſuperque dictum fuit. *Subitaneus in terram lapſus*, ubi ægri non tàm cadunt, prout apoplectici aut ſyncoptici, ſed potiùs cum impetu proſternuntur, non aliter, ut loquitur *Willis. l. c.* quàm ſi domus à pulvere pyrio exploſa ſubverteretur, quæ ut plurimùm extra locum, in quo ſteterat, dimovetur, contingit tùm ob fibrarum vehementiſſimam contractionem ac motum, tùm ob iſtam functionum internarum detentionem. *Motus convulſivus* variarum partium, & concuſſio totius corporis oritur ab illo conatu hoſtem propellendi, qui modò omnibus, modò certis tantùm imperatur partibus. Quòd autem non continuò motu illud conetur Director, cauſæ præſentis propulſio, diſſipatio, excuſſio, vel ſpirituum defectus, nonnunquam aliud expediendum negotium cauſa videtur; Calcinata quaſi minera quin novis imbui tincturis, vel profligata denuò generari, adoriri poſſit; obtuſa ſpicula quin acui denuò poſſint, nullum dubium. *Spuma & pectoris concuſſio* à pulmonum, aliarumque partium reſpirationi dicatarum oppreſſione & irritatione dependet, vid. *Willis. l. c. p. 23.* A fibris perversè motis muſculorum abdominis, recti inteſtini & veſicæ *urinæ & ſtercoris involuntaria fit excretio*; *Seminis evacuatio* à muſculorum ejaculatoriorum, vaſorum ſeminalium, fibrarum contractione ac motu gignitur. Muſculorum faciei convulſivus motus facit *conſtrictionem dentium*, ut & lacrymarum profluxum ex *Diſp. Magnif. Dn. Præſidis, Patroni mei Maximi & filialiter obſervandi, de lacrymis th. 14.* Thoracis *ſtertorem, aphoniam* inducit, Laryngis & vicinarum *clamorem* excitat. *Sudores* Critici interdum ſunt. His ſignis meritò additur *ἀναισθησία*, & *mentis omniumque ſenſuum ceſſatio* à nimiis iſtis turbis orta. Aliorum ſuprà dictorum ratio ex his facilè reddi poteſt. *Stupor, delirium* poſt Epilepſiam à turbatis aut delaſſatis ſ. deficientibus oritur ſpiritibus. Quænam pars primaria ſit cauſa, invaſionis modus, prægreſſæ cauſæ, paroxyſmi conditio & alii ſignorum fontes detegent. Paroxyſmorum varias conditiones diſtinguentes ipſos ratione comple-

zionum à Planetis denominatarum vid. in *Helvetij Microſcop. phyſiognom. Med. p. 39.* Sin malum ſit Idiopathicum, cognoſci dicunt ex præcedentibus capitis affectibus, ut vertigine, caligine oculorum, gravitate capitis, &c. Sin verò ſympathicum ſit, e. gr. ex ventriculo, cognoſci ex illius continuâ turbatione & roſione, ſec. *Trallianum*; item ex inediâ, uti exemplo Grammatici apud *Gal. de loc. aff.* patet. Sin ex aliâ quâcunque parte, ægri diſtributionem mali manifeſtò ad ſuperiora fieri percipere, idque quod futurum eſt, ipſis prædicere auræ malignæ aſcendentis ſenſum. Quomodo *Sanctorellus* Virginem ſimulantem ſe epilepſiâ detineri falſitatis arguerit, narrat *Ipſe in Arte prax. l. 7. c. 19.*

Th. XVII.

Prognoſis Salutis & Mortis variat ſecundùm differentias & gradus. Sed nemo non affectum hunc pro graviſſimo & periculoſiſſimo habet, tùm ratione ſui, tùm intuitu ſymptomatum & caſuum, quibus epileptici ſunt expoſiti; Oculorum vehementiſſimam contorſionem ſtrabiſmus ſequi ſolet, notante *Sylv. l. 6. §. 34.* & *plur.* Videas, ait *Idem §. 38.* qui ex gravi hoc affectu inciderint in fatuitatem & dementiam, alios, quibus omnes animi dotes, internis ſenſibus ſe manifeſtantes, multùm fuerint debilitatæ. Hinc quò majori receſſu à ſtatu naturali peccat, eò gravior & periculoſior. Idiopathica etiam difficilior curatu, quàm Sympathica. *Longus* morbus eſt ratione circuitûs univerſalis; ratione paroxyſmi *acutus*; hinc, quò longiùs etiam protrahitur paroxyſmus, eò periculoſior. Ante pubertatem amotionem recipit; poſt 25. verò annum ferè comitatur ad mortem usque, pronunciavit *Cous 5. aph. 7.* hinc *Aretæus l. 1. diuturn.* quodſi malum hoc penitùs inſederit, atque radices egerit altiùs, neque ipſum Medicus, neque ætatis mutatio ſubmovent, ſed cum ægrotante vivit ac commoritur. Vid. *Willis. l. 6. p. 24.* Eadem ferè mutatio circà 25. annum contingit. Et ſi tunc non curetur, ſæpè ad mortem usque perdurat. Difficillimè etiam curatu eſt, ſi ſit hæreditaria, ſi ad uſum ſternutatoriorum æger non ſternutet, notat enim Naturam valdè oppreſſam & debilitatam. Omnem tamen Epilepſiam curationem per medicamenta reſpuere inficiatur Experientia. Aliquando terminatur *ad mortem*, dum nimiis iſtis ac vehementibus motibus, qui ad opitulandum & liberandum quidem inſtituuntur, principales partes à ſuo dejiciuntur officio, ſanguis in motu impeditur vel ſpiritibus privatur, ac ita vires ſuffocantur, reſolvuntur.

Ali-

Aliquando *ad ſalutem*, quando conatui iſti reſpondet effectus; aliquando *in alium tranſit morbum*, paralyſin, ſtupiditatem aut melancholiam. Quartanam ſolvere aliquando epilepſiam cum *Hippocrate Experientia*, & in ſcabiem lepræ haud abſimilem hanc abiiſſe teſtatur *Chiliani Diſſ. de Epilepſiâ c. 9.*

Th. XVIII.

Hæc de *Subjecto* Problematis; *Prædicatum* experientia confirmat. Notum enim eſt, proh dolor! inter Nos hinc inde, potiſſimùm verò in Eâ, quæ Patria mihi nunc eſt, Metropoli valdè frequentem per luſtra quædam, præſertim hoc poſtremum, graſſatam eſſe Epilepſiam modò perfectam, modò imperfectam variè ludentem, & adortam cujusvis ætatis, cujusvis ſexûs, cujusvis ſtatûs homines, ut non ſolùm Alius conditionis, ſed & Medicæ Arti litantes Senes antehac talia in tantâ frequentiâ non audiviſſe ſe aut obſervaſſe teſtati fuerint.

Th. XIX.

Cauſam hoc ſubjectum & prædicatum *copulantem* rejicio in *Febres & Colicam*. Nec enim illa Epilepſia, quam hactenus Idiopathicam minùs propriè vocârunt, ego verò magis propriè Radicatam dici cenſerem, frequentior ac olim; Verùm illa mobilior, dictorum affectuum ſoboles, quamvis mineræ pertinaciâ, partium conditione, & temporis diuturnitate nonnunquam & hæc radicata fiat. Febres hactenùs graſſatæ malignæ tàm continuæ quàm intermittentes cùm ad mortem duxerunt, vix eam niſi præviâ Epilepſiâ intulerunt, imò & Quidam, qui evaſerunt, ab ipsâ immunes non fuêre; Colica verò genii non multum ab iſtis febribus diverſi, hinc modò præcedens, modò comitans, modò ſubſequens iſtas frequentiſſima hodie, in plurimis, etiam evadentibus, horribile noſtrum produxit malum, plerunque Epilepſiam perfectam, aliquando etiam motus convulſivos alios varios. Hæc diverſa ab aliis Colicæ ſpeciebus, diverſa etiam juncta habet ſymptomata, ſitim, dolores acerbiſſimos, febrim aliquando, aliquandò delirium, cardialgiam, &c. diverſam penitùs requirit curationem. Talem in vita Ebn Sinæ commemorat Sorſanus Arabs, Interprete Marcô Fadellâ. Cantabris endemiam notavit *Ezechiel à Caſtro de igne lambente c. 5.* Hanc in Auſtriâ, Moraviâ, Pannoniâ frequentem noſtris in regionibus raram eſſe, tamen pòſt ſæpiùs obſervatam à ſe in tractu Rhenano ſuperioris Comitatûs Cattimelibocenſis ſcribit *Horſtius l. 2. Obs. 7. Ægi-*

gineta malignam Epidemiam obſervavit, deſcriptam *l. 3. c. 43.* ubi verba illa: *ἀπιςόν τινα ψυχικὴν ἐπιτηδεύσαις κ̀ τολμεροτέραν τὴν δίαιταν,* non verterem Diætam infidelem, ut *Anpernatus*, ſed ſuprà fidem cum *van der Linden Select. med. ſelect. 7. §. 52.* vid. de hac *Franciſc. Citeſium in ſingul. tract.* qui Salmaſium, teſtante *Diatrib. de annis Climactericis p. 730.* ab hâc, cùm Medicis reliquis Lutetiæ non agnoſceretur, liberavit. Hæc Colica, ſi uteri culpâ quâcunque vel remotâ fit, hyſterica dici poteſt. In genere autem ſæpè uterus absque culpâ ſuâ malè hîc audit. Imò aliquando Epilepſia Criſis quaſi in hâc Colicâ eſt. Febres iſtæ ab effervescentiâ ſ. ebullitione acrium, ſulphureorum, acidorum humorum, potiſſimùm cum inflammatione internâ, oriuntur. Egreſſum iſtum ſpirituum ex globulis ſanguinis quà figuras inæqualibus, immutatis, confusè motis, deſtructis, pro cauſa hodie à Quibusdam adduci ſolitum ulteriori reſervo meditationi, forſan in re hîc poſitæ cauſæ non contradicentem. Colica hæc à ſpaſmodicâ inteſtinorum tenſione, conſtrictione, corrugatione, expanſione, introſuſceptione inteſtinorum gignitur inductâ ab acribus itidem, bilioſis, acidis variis, ſcorbutico nonnunquam charactare tinctis humoribus. Dixi nonnunquam: Ecce enim inſignem locum *Sydenhami obſerv. morb. acut. ſect. 6. cap. 5. p. 411. Liberè dicam, quòd licet nullus dubitem, quin Scorbutus in his plagis Borealibus reverà inveniatur, tamen eum morbum non tàm frequentem, quàm fert vulgi opinio, occurrere, perſuaſum mihi habeo; multos autem ex iis affectibus, (ne plurimos dicam) quorum nomine Scorbutum incuſamus, vel morborum fientium, nondùm verò factorum, quique nullum adhuc certum induerunt typum, effecta eſſe; vel etiam infelices reliquias morbi alicujus nondum penitùs devicti, à quibus ſanguis, cæterique humores contaminantur.* Et paulò pòſt: *Et ſanè niſi hoc concedamus, ſcorbuti nomen, uti hodiè fit, in immenſum creſcet, & omnem ferè morborum numerum abſolvet.*

Th. XX.

Concedo morbos omnes, inquit *Maynwaringius de Lue venerea cap. 2. accidentes humanæ naturæ, non extitiſſe ſimul in mundo, ſed habere prioritatem exiſtentiæ in diverſis ſeculis, conſentaneam & reſpondentem conditioni locorum, cùm inhabitari cœpiſſent; ut & vario ſtatui & alterationi corporum, per commixtionem populorum Climatum differentium, aut variis morbis ſe invicem generantibus affecto-*

fectorum, ut & per ſpontaneam declinationem & degenerationem naturæ depravatæ; per diverſas Diætetica cauſas; inſolita accidentia, & inconſuetas curas, unde novi morbi ſurgunt & propullulant; Veteres vari evadunt & commutantur. Stomacacen & Sceletyrben Germanici Cæſaris ad Rhenum caſtris apparuiſſe, Mentagram *Tiberij Claudij* Principatu in Italiam irrepſiſſe, Carbonen, Elephantiaſin, Gemurſam certis temporibus apparuiſſe, jam obliteratas eſſe, Auctor eſt *Plinius. Hippocrates non ſolùm Thaſi, Cranonis, Inſularum ſitum accuratè depinxit: cui nam mundi plagæ eſſent ſubjectæ, Soles an meridianos, vel oppoſitos haberent, quas potarent aquas, cujusmodi leguminibus veſcerentur, ad amusſim deſcribit: verùm etiam oppidorum Cyzici, Abderis, Lariſſæ, Melibœæ ſitum privatas agrorum ædes, nomina, plateas, vicos, fana, vicinos quibus domus erant contiguæ portus, quaſi digito commonſtrat. Legere eſt Philiſcus ad murum, Silenus apud Platamonem, propè Evalcis filios habitantes. Eraſinus juxtà Bootæ torrentem. Melidia propè Iunonis ſacrum in Dealcis horto. Alij propè Telluris, Herculis, Dianæ, ædem: Mulier in mendaciorum foro, in littore, in ingreſſu templi Abderitani, & Thracias portas ibidem jacentes. Obiter iſta parciſſimum verborum, Authorem graviſſimum, Hippocratem, temereque annotâſſe quis crediderit? Nonne exordio libri de aëre, locis & aquis, medicis eadem ut obſervent præcipit?* Sunt verba *Iordani de Lue novâ Moraviæ pag. 7. & 8.*

Th. XXI.

Cur autem in ſpecie illa febrium & colicæ minera non frequentior ſolùm hodie ſit, ſed & præcipuè in eum ferociæ gradum exaltetur, ut convulſivos iſtos producat motus, ſequentes multum virium poſſidebunt cauſæ. *Aër* agmen ducit, is enim modis ſuprà dictis noſtram dirigere vitam & valetudinem valet. Impurus ergò, nebuloſus, à ſtagnantibus aquis, cloacis, fimetis, ſordibus aliis non debitè repurgatis inquinatus, à vento perflante agitante non ventilatus, miasmaſi etiam arborum folia depaſcentibus, ſulphureo rore infectus, modò ſummè æſtuans, aut ſummè frigidus, nimis humidus, imò diſpoſitione non ita facilè explicabili alteratus, ſeminium aptum continens, hîc accuſatur. Nam quis non credat, morbos certas habere periodos pro occultis illis atque incompertis alterationibus, quæ ipſius terræ accidunt viſceribus, pro variâ ſcilicet ejusdem ætate ac duratione, concurrente aſtrorum variâ conditione; hinc ſicuti alii morbi jam olim extitêre, qui vel

penitùs non, vel rariſſimè ampliùs obſervantur præ ætate quaſi exoleti, ita, quin hi nunc dominium obtinentes ceſſaturi aliquando ſint, ſucceſſuris aliis, quis dubitabit? A' vento Boreali Aërisque frigore, & ſecuto æſtu magno, acidos acriores humores redditos febrem Epidemiam Lugduni Batavorum plures affligentem cauſantes Ao. 1667. deducit *Sylv. Prax. Med. append. tract. 9.* Affectum alium Epidemium graviſſimum, in plurimis noſtros referentem, ex Aëris ſubitis mutationibus, noxiâ verò diſpoſitione perdurante, in ſpecie, quòd Lugdunum aquis mobilibus careat, ſtagnantibus & à ventis non agitatis hinc corruptis ſcateat, derivat *Idem l. c. Tr. 10.* Quantum loca, per quæ venti tranſeunt, valeant, Auſter Tubingæ noſtræ non tàm nocens, quàm proficuus, per Alpes vicinas permeans teſtatur. Certas ortûs & occaſûs periodos, frequentiæ & raritatis typos, ſymptomatum ſpecies varias accuratus obſervator in noſtris notare & poſſet & deberet.

Th. XXII.

Ciborum copia, qualitates perverſæ & utendi modus depravatus quovis quidem tempore invaluerant etiam ante hoc ſeculum. Verùm an tàm grandia in varietate ciborum, in delicatâ ſed Naturæ non amicâ per ſive ſaccharum ſ. aromata ſ. alia conditurâ, in inaſſueto præparandi modo commiſſa olim ſint errata, valdè dubito. Condimenti verbum ignotum fuiſſe *Priſcis Hercul. Saxonia*, Urbem Romam 300. annos absque Medicis ob tenuem & ſimplicem victum fuiſſe *Alij* ſcribunt. *Medicina quondam paucarum fuit ſcientia herbarum, inquit Seneca, quibus ſiſteretur fluens ſanguis, vulnera coirent paulatim: deinde in hanc pervenit tàm multiplicem varietatem. Nec eſt mirum, tunc illam minùs negotij habuiſſe, firmis adhuc ſolidisque corporibus & facili cibo, nec per artem voluptatemque corrupto. Qui poſtquam cœpit non ad tollendam, ſed ad irritandam famem quæri, & inventæ ſunt mille conditura, quibus aviditas excitaretur; quæ deſiderantibus alimenta erant, onera ſunt plenis. Inde pallor, & nervorum vino madentium tremor, & miſerabilior ex cruditatibus, quàm ex fame macies. Inde incerti labantium pedes; & ſemper, qualis in ipsâ ebrietate, titubatio. Inde in totam cutem humor admiſſus, diſtentusque venter, dum malè aſſueſcit plùs capere, quàm poterat. Inde ſuffuſio lurida bilis & decolor vultus, tabesque in ſe putreſcentium; & retorti digiti articulis obrigeſcentibus, nervorum ſine ſenſu jacentium torpor, aut palpitatio ſine intermiſſione vibran-*

brantium. Sunt verba *Plempii de valet. togat. tuend. cap. 10. p. 325. & 326.*

Th XXIII.

Crapularum exceſſus Germanis omnibus familiaris dicitur, licèt & Veteres & aliæ Nationes non liberæ penitùs ab hoc vitio fuerint, quod *Plutarchus*, *Druſus*, *Horatius*, *Antonius*, *Martialis & Alii* teſtantur. At quin junctus aliis cauſis multum hîc exerat virium, non ambigo, præſertim ſi immoderatè potentur vina tartarea, ſulphurea, potentia, horna, non debitè defæcata; nimis etiam (quod tamen de Patriâ nunc meâ non dixerim) acida, nimis ſulphuris fumo imbuta, hinc illa ab Helmontio tàm commendata hîc non laudarem, Marcaſitâ plumbi (cujus vitium etiam figuli & metallorum coctores colicæ valdè obnoxii luunt) ſobole nimis tincta, licèt non ubique obvia, imò, cui ego hîc multum tribuo, hodie vel pro generoſitate, ſpirituoſitate, ſapore, odore, colore grato conciliando vel quocunque modo emptoribus alliciendis, frequentiſſimè variis, quæ revelare non licet, artificiis non nativa ampliùs, ſed exaltata, medicata, cur non dicere liceret, ſæpè depravata. Ex vino *Pictonum* Endemiam, *Molinenſibus* & *Pariſiis* Sporadicam deducebat *San Iacobæus Pr. Med. MS.* teſte *Welſch. Exoter. Cur. Chiliad. 1. obſerv. 330.* *In Alvernia* frequentiorem Epilepſiam fumoſis crudis aliis permixtis vinis adſcribit *Rondeletius Meth. cur. morb. l. 1. c. 36.* Præſertim verò multum confert, ſi puer aut juvenis ſub educatione adhuc ſtrictiori detinendus frænis laxatis liberè modis iſtis & aliis peccat, nam ſtamina hîc jaciuntur, & ſæpiùs viri ac fœminæ luunt, quæ juvenes, pueri aut puellæ peccârunt. Comprobat dicta feliciter ſæpè curatio & præſervatio per abſtinentiam à vino inſtituta.

Th. XXIV.

His dictis præſertim ſi accedat *Vita Sedentaria*, quæ ſuas egregiè huc confert operas, *Venus* item *immodica*, *inordinata*, de quo vitio frequentiore Sacerdotes Politici & Eccleſiaſtici conqueruntur. Sicut enim iſta cumulat acres humores, ita hæc exhauſtis demulcentibus acriores reddit, & diſſipatis ſpiritibus, nervoſum genus ad malum hoc diſponit. Accedente etiam frequenti, vehementi *irâ*, ex juſtis etiam cauſis officii ratione ortâ, quæ validas in corpore turbas, fluctus contrarios & effrænes humores gignere ſolet. *Bellum* huic addo conſortio, hoc enim non ſolùm Parentes & Avos noſtros in formidinem & terrorem egit, ſemi-

nis

nia pavoris nobis communicantes, ſed & in nobis pro majori vel minori animi præſentiâ & virilitate leviorem modò, modò Panicum terrorem, qui vel ſolus ad producendum ſymptoma noſtrum ſufficit, aut ad minimum charactere ad illud proclivi tingit, ſuſcitavit; quò & quid fecerit illa Caſtrenſis Lues proximè elapſo, & per DEI Gratiam (Largiatur Ipſe! absque recidivâ pejore) finito bello ab hybernantibus militibus nobis communicata, proh dolor! novimus omnes. Contagioſæ n. non ſolùm illæ militares, ſed & hæ febres ſunt, nec Colica iſta omnis contagii expers; In uno ergò vel altero ſolùm homine ex dictis vel aliis cauſis hærens, tincturam in amplum multiplicabilem communicat, & ita ex unâ domo plures imò integræ civitates infectæ, inſtar hoſpitalium, talibus ægris replentur. Quæ etiam *tinctura à Parentibus* ab ipſo noſtro ſymptomate detentis, aut Ejus ſeminia foventibus in Natos propagatur. Ex Parentum otio Romanis Magnatibus frequentem fuiſſe Epilepſiam cenſet *Panarolus Iatrologiſm. pentec. 4. obſerv. 42.* Cur Florentiæ magis familiaris ſit, quàm in Aliis Italiæ partibus Epilepſia, cauſam inter alia ponit *hæreditatem Rondeletius l. c.* Eſt & tandem cauſa, ſæpè præcipua, quam libentiùs reticerem, *Medicorum* nempe, aut *Medicaſtrorum* potiùs, quorundam, minùs prudens, minùs dextra, licèt ſæpè communis, dictos affectus curandi Methodus, unde iſti, dum ante debitum tempus, quod & morbi habent, quaſi cogi tentantur, exardeſcentes exaltati in tetrum noſtrum abeunt malum. Medici in Galliâ à tribus SSS. denominati multum hîc faciunt. *Oethaus* apud *Schenckium in obſerv.* quosdam febricitantes in colicos dolores inſanabiles, quos tandem Epilepſiæ ſecuti ſint, ex negligentiâ Medicorum incidiſſe teſtatur.

Th. XXV.

Cauſam *Primariam* primô recenſendam locô, peccata nimirum noſtra frequentiora, atheiſmum ſpeculativum ac imprimis practicum communiorem, & hinc creſcentibus delictis etiam creſcentes DEI pœnas exponendas Theologorum relinquo Cathedris, non tamen ac ſi Metropolis Incolæ præ aliarum civitatum & ditionum incolis peccasſent, ſed alias ob cauſas. Diſſerit *Sylv. l. c. p. 815.* ſequenti modo: *Non quòd putem, bujus Vrbis incolas in DEVM peccâſſe graviùs, quàm vicinarum Vrbium, aliarumque Regionum remotiorum habitatores, ſed quòd libuerit DEO in judiciis ſuis imperſcrutabili horum caſtigatorum exemplo alios ad reſipiſcentiam hortari, ne, quod frequentiùs fieri ſolet, illam negligen-*

gligentes caſtigentur poſtmodùm his adhuc graviùs. Quod Medicos etiam decet ad animum revocare, nè putent ad ſecundas duntaxat ipſis attendendum cauſas, ſed ad Primam quoque aſſurgendum; quippe, quæ ſecundis imperat, nec Remediis Medicorum benedicit, quamdiu perdurant in peccatis ſuis Ægri, ad pœnitentiam ſubindè à Medicis quoque monendi. Vtique imperitus, eorumque, quæ indies fiunt, planè ignarus eſt ille Medicus, qui non videt, qui ad animum non revocat, toties impeditam medicamentorum etiam optimorum & uſu longo compertorum vim, efficaciamque, haud dubiè ab irato DEO, Ægrosque ad reſipiſcentiam ſalutarem per immiſſos ipſis morbos invitante & hortante. Tantum enim abeſt, ut Medicina, quod improbè nugantur aliqui, Alumnos ſuos ad profana ducat; ut contrà pietatem ipſis, charitatemque Chriſtianam potenter inſpiret, quibus ſi deſtituantur aliqui Medici, hoc Arti, quam profitentur, non eſt adſcribendum, verùm proprio vitio, & malignitati Cordis DEVM nec ſatis agnoſcentis, nec ſatis colentis. Cauſas duas à Quibusdam huc reduci ſolitas, *Naturæ nim. defectum* & *Veneficium* excluderem, quanquam ad hoc poſtremum Quidam tanquam ad ſacram anchoram aut aſylum recurrant, ſi crudus ægros tales tractandi modus vel Ipſis vel mulierculis vel etiam Aliis ſubitam morbi curationem impatienter urgentibus non ſatisfecerit.

Th. XXVI.

Recenſitarum ergò cauſarum, ſi *una* vel *altera*, vel *plures* ſimul illam aliàs acrem mineram ulteriùs acuunt, illas jam dum, in Colica præſertim, (ſpasmodicæ enim tenſiones, vomitus, tremores, dolores ſcrobiculi cordis & alibi conſtrictivi, motus convulſivi particulares varii, præcipuè & Epilepſia haud rarò in talibus caſibus cauſæ ſaltem vehementiâ & diffuſione differunt) laceſſitas & irritatas membranoſas nerveas partes magis pungunt, vellicant, (annon ſi in Ens tertium, quod, ſed diverſo modo in Pareſi fieri videtur, transmutant?) ut Spiritus animales à ſuo Duce instructi illud adverſum, acre propellere per fibrarum motum conentur, in dictis affectibus *Epilepſia* exoritur & quidem, quia iſtæ cauſæ frequentiores, itidem *frequentior.*

Th. XXVII.

Infantes etiam malum hoc frequentiùs hodie infeſtat, iſtos potiſſimùm, qui Matres, Nutrices quà dicta peccantes nacti ſunt, qui lac ſuperfluum, quod quotidie ferè fit, poſteà aceſcens ſugunt, qui cauſis ſuprà dictis frequentiùs ſubjiciuntur, quibus meconium, tranſpi-

ratio debita valdè neceſſaria detinetur, qui lac in pulticulis à vaccis pro variâ alimentorum conditione diverſimodè conſtitutis non debitè ſanis comedunt, qui pultem nimis copioſam, nonnunquam malè præparatam, uſurpatam aſſumunt, qui partes nervoſas huic affectui aptiores habent. Ex his nim. cauſis facilè acidam acrem in tàm tenello corpore contenta contrahunt indolem, quæ membranas nerveas aptas laceſſendo in iſtum fibrarum motum Spiritus animales agunt. Matres gravidæ aut nutrices, ſi appetitui nimis indulgent delicatulæ, frequenter ac vehementer iraſcuntur aut expaveſcunt, terrentur, temulentæ, Veneri nimis deditæ, morboſæ ſunt, quàm facilè noſtrum tenellis infantum corporibus inſtilletur malum, quotidiana loquitur Experientia. Ignaviam nutricum *Panarolus l. c. Petrus de Peramato* nimiam cunarum agitationem accuſat. Qui liberi ab uno aut altero è dictis malo manent, à cauſis iſtis partim non afficiuntur ob reſiſtentem ſex rerum non-naturalium uſum aut nativam diſpoſitionem, partim immunes ſunt ac exempti.

Th. XXVIII.

Imponerem nunc Disquiſitioni finem, niſi *Curationem* etiam frequentioris hujus mali à me flagitari ſuſpicarer. Dictis igitur affectibus ſi aut accedit aut ſuccedit *Epilepſia, in Ipſo paroxyſmo* naribus admoveatur *ol. eſſent. ſuccini, ſpir. ſalis armon. urina volat. C. C. vol. ol. ſuccin. camphorat. Aq. epilept. Lang. acet. rutha*, (non tamen in omnibus caſibus) *Bals. ruth. ſuccin. Caſtor. as. fœtid. galban. ſuccin. camphor. accens. ruth: virid. contus. frictiones* extremorum pannis aut aliis aſperioribus deorſum factæ, *punctiones, vellicationes*, vehementes *acclamationes* quæcunque, licèt Quidam certis verbis faveant, inſtituantur, ut non ſolùm acriora iſta miaſmata diſcutiantur, ſed & Spiritus animales cum ſuo Duce revocentur. Inter dentes, nè linguam præſcindant, ut ſpumæ pateat exitus, & reſpiratio juvetur, inſtrumento diductos, vel primo ſtatim inſultu antequam conſtringantur, ubi opus non eſt diductione, inſeratur *viſc. quern. bacill. liquirit. rad. pœon. ſucc. rutha ſ. ol. tinct. ſaccul.* ex maſticator. & antiſpasmodicis. *Cruſta panis* toſta ſale fricta fervens plantis pedum applicetur. Naribus inſufflare *ſternutatoria Quidam* ſuadent. *Pollicis* è manu evulſionem mulierculârum ſuperſtitioni adſcribo. Præcaveatur brachiis, culcitris, ſubſterniculis, pulvinaribus & aliis, ne in terram proſternatur æger, partes parietibus, ſolidioribus aliis, allidat ac lædat, non tamen membrorum convulſivè motorum omnis cohibeatur motus.

Ver-

Vertici ſpinæ inungatur *ſpiritus ex volatilibus antiſpaſmodicis* vel *oleum*, ex. gr. *lumbricor. è floribus Slotan. vulpin. axung. human.* Linguæ & palato *theriac. mithridat. aq. ruth. diſſolut.* illinere præcipiunt *Authores. Pulli columbini* diſſecti capitique calidè admoti à nonnullis magnifiunt, Sequentis *mixturæ* 2. aut 3. cochlearia frequentiùs inſtillentur, injiciantur, (probè tamen nè ſuffocetur æger, proſpiciendo) ℞. *Aq. hirund. c. caſtor.* ℥ij. *ceras. nigr. fl. til. a.* ℥j. *Syr. pœon.* ℥ß. *M. Vel.* ℞. *Aq. epilept. Lang. lil. convall. a* ℥jß. *Eſſent. caſtor.* ʒß. *Iulap. Alexandr. Londin.* ℥ß. *M.* add. nonnunq. *Spir. C. C. volat. ſal. armon. Mox poſt paroxyſmum*, præſertim *ἀναισθησία* ſi diutiùs perſiſtat, præter pleraque dicta continuata, *Veſicatoria* applicentur ſuris, brachiis, imò aliquando *cauteria. Enema* injiciatur ſequens vel ſimile: ℞. *fol. ruth. majoran. fl. chamomill. an. p. j. rad. pœon.* ℥ß. *Coq. in aq. font. s. q. ad remanent.* ℔ß. *Colat. add. El. lenitiv. hier. picr. a.* ℥ß. *ol. ruth. caſtor. a.* ℥j. *Mell. anthos.* ℥vj. *Nitri antimoniat. parum. M. F. Enema.* Aliquando electuaria illa omitterem. Acria *ſuppoſitoria* hìc etiam multum proſunt, quale illud in *Collegio MSto Excell. Dn. D. Mezgeri, Patroni mei piè colendiſſimi:* ℞. *Elect. hier. picr. ſtercor. muris. a.* ʒj. *fell. taur. inſpiſ.* ʒß. *Mell. anthos. q. s. F. ſuppoſitor. ol. ruth. & caſtor. inungend. Paroxyſmo finito* exhibeantur ægro, applicentur medicamenta ipſi, primo affectui opponenda juncta nunc antepilepticis, imò urgente noſtro ſymptomate hæc ſola. Jungantur ipſis alexipharmacis, diaphoreticis, antifebrilibus variis internis ſive anodynis, temperantibus aliis, quæ dicti morbi ſecundùm Experientiæ & Artis præcepta requirunt, *antepileptica* aliàs dicta, quæ & nonnunq. ſola conveniunt, *imbibentia* majori quantitate, *dulcificantia volatilia* aliquando minori quantitate, aliquando his omiſſis. E.g. ex *Cran. homin. phil. calc. Corn. alcis phil. calc. ungul. alcis præp. Corall. præp. Cryſtall. præp. Ebor. præp. pulv. pannon. rubr. cinab. nativ. Ægagropil. C. C. phil. calc. caſtor. viſc. quern. rad. pœon. valerian. ſem. pœon. gelatin. Corn. alc. Sal. C. C. ſuccin. volat. cran. hum. vol. & ſimilibus; Pulv. marchion. ſimpl. & Epilept. mirab. M. mixt. Pulv. Marchion. compoſit.* hìc frequentiſſimè ſolet exhiberi, at neceſſe eſt, ut antepileptica illi addantur, nam cordialis, alexipharmacus, abſorbens ſaltem eſt. *Pil. extheriac. cœleſt. caſtor. extr. cinab. nativ. mixtur.* antè deſcripta, *Elect. ex conſ. fl. pœon. acetoſell. carn. citr. cond.* &c. *Clyſteres*, externa & alia dicta continuentur. Varia alia, ut & laudata *Amuleta*, ex Practicis & ma-

teriæ Medicæ ſupellectile haurire licet. Sal in quovis hominis ſanguine volatile cur non à noſtro præſervet ſymptomate, vid. *Excell. Borrich. in Act. Hafn. vol. 2. obſerv. 68.* Ex *animalibus* deſumpta plura hîc commendant *Authores*, & potiſſimùm inter hos *Franciſcus Velez de Arciniega, Hiſtor. de los animales mas recibidos en el uſo de la Medicina. Anodyna, Opiata* non raro hîc multum valent, dum Archéus demulcetur aut quaſi ligatur iſtis. *Pulverem Anodynum Magnif. Dn. Præſidis* hîc commendo. *Externa* abdomini illinenda ex *paregor. antiſpasmod.* umbilico inſtillanda ſunt, *ol. ſuccin. camphorat. Bals. Zibeth.* &c. Membrana ventriculi aut inteſtinorum tenuium nervea ſi in iſtas opitulantes turbas à quodam laceſſente in ventriculo hærente agitur, niſi forte obſtet prohibens, ſi præſertim ad ſuperiora viam affectet cauſa & facilè vomat æger, per *Vomitum Tartar. emet.* aut *ol. amygd. d.* vel alia inductum ab hoſte liberetur; hinc aliquando, ſed non ſemper, talia laudem reportant. Si nimius ſanguinis fervor, impetus, copia aut retentio adeſt, *Venâ ſectâ* mitigetur, ſufflaminetur, imminuatur, promoveatur, niſi adſit prohibens; virium potiſſimùm reſpectus habendus; Nonnunquam & *cucurbitulæ ſcarificatæ, hirudines* haud parum juvant; nec ſuâ laude *non ſcarificatæ* hîc privandæ. Febricitantes autem aut Colicos, nè ab hoc corripiantur portentoſo malo, *Præſervaturus* Medicus, ut cauſas omnes dictas, quæ amoveri valent, amoveat, quæ non, corrigat, emendet, enervet, infringat, legitimam per longum Medicorum Prudentium uſum firmatam Methodum his morborum ſpeciebus debitam ut obſervet, omne adhibeat Studium. *Infantibus* pleraque ex dictis proſunt, præſertim *pulveres imbibentes* cum *Aq. Senec. & Syr. pœon.* exhibit. *Linctus* ſeq. Recip. *ol. amygd. d.* (probè cavendum ne rancidum ſit) ℥jß. *Pulv. march. ſ.* ʒjß. *cerebr. Orc.* ʒß. *ſacch. penid. parum. Enemata.* ex *lacte* & *ol. ruth.* ex *decoct. fl. chamom.* & *ol. caſtor.* Syr. *d. mann. Diaſer. pulv. Ialapp.* &c. educent ſuperfluos humores. *Leniſſima* quibusdam in caſibus proſunt *emetica. Lactis, pultis, matris, nutricis* vitia corrigantur, *accidentia externa* quantum licet abigantur, præcaveantur, *cauſæ internæ* removeantur. Omnium rerum non-naturalium uſus ſ. Diæta quomodo inſtituenda, inter cauſas, ſupra & hactenus adducta probè penſitata, cum conſideratione eorum, quæ febribus & colicæ debentur, prudentem informabunt Medicum.

His claudo, DEUM T. O. M. Summum Corporis & Animæ Medicum pro avertendis omnibus malis ardentiſſimè invocans, & pro directo huc usque Studiorum curſu Gratias agens Æternas.

CUrtius Alter eris, Patriæ reddendo Salutem,
Si ſimul accedat Propria, *Major* eris.

Benè ominatur proſperrima quæque apprecans
PRÆSES.